

Az én imádságom

Minden este az az imádságom:
 Én Istenem, nézz szét a világon!
 Hints örömet milliók szívébe —
 Legyen már a nagy világon béke!

Nézd a cipőm, nézzed a ruhámat...
 Egyik lyukas, másikon res támadt
 S apukámnak nincs másikra pénze —
 Legyen már a nagy világon béke!

Szánakozz már az édesanyámon;
 Szívem úgy fáj, mikor busznak látom!
 S mikor ölel, könny ragyog szemébe —
 Legyen már a nagy világon béke!

Ó, add vissza Nagymagyarországot!
 Tedd boldoggá az egész világot!
 Imádságom találjon Elédbe —
 S tedd, hogy legyen már a Földön béke...

Gracza János

B U C S U

Miért is oly gyöngye a szó
 a gyermeki ajkon?
 mért nem angyal trombitája
 mostan az én hangom?
 Beleharsognám az Égbe:
 „Nagy, nagy nap van itten!
 Kedves Tanító urunkat
 áldja meg az Isten!
 Áldja meg a drága szívét,
 hogy tudott szeretni;
 azt a sok, sok szeretetet
 nem fogjuk feledni!

Áldja meg két szemét, meilylei
 a szívünkig látott
 s Napként növelte abban a
 hit- s tudásvilágot!
 Áldja meg a szava mézét,
 a mosolyt az arcán:
 drága kincs lesz nekünk ez az
 életünk nagy harcán,
 azon a nagy könnyes harcon,
 melynek vágya éget,
 melyre talizmánként visszük
 a sok szép emléket.“

Messze megyünk, egyre messzebb,
 de amíg csak élünk,
 egy-egy áldó pillanatra
 mindig visszatérünk
 s nem találjuk tán itt azt, ki
 bezárt a szívébe...?
 jó Tanító urunknak a
 szívünkbe a képet
 Ezt a képet megőrizzük